

GESCHILLENCOMMISSIE SOCIAAL DOMEIN

BINDEND ADVIES

– inzake –

GEMEENTE

gevestigd te

verzoeker,

– tegen –

GEMEENTE

gevestigd te

verweerder

Procesverloop

1. Verzoeker heeft per e-mail van 31 oktober 2019 een verzoek ingediend bij de Geschillencommissie Sociaal Domein (hierna: de Commissie) tot behandeling van het geschil dat is gerezen tussen verzoeker en verweerder (hierna: het verzoek). Verweerder heeft met het verzoek ingestemd.
2. Per e-mail van 1 november 2019 heeft de Commissie de ontvangst van het verzoek bevestigd, alsmede de contactgegevens van verweerder opgevraagd. Per e-mail van dezelfde datum heeft de Commissie aan verzoeker gevraagd of bij het onderling overleg tussen partijen ondersteuning is gezocht van een onafhankelijke derde, zoals het Ondersteuningsteam Zorg voor Jeugd.
3. Per e-mail van 4 november 2019 heeft verzoeker de contactgegevens van verweerder doorgegeven. Bij e-mail van 5 november 2019 heeft verzoeker aan de Commissie bericht dat, conform artikel 3.1 van het Reglement Geschillencommissie Sociaal Domein (hierna: Reglement), het inschakelen van een derde geen vereiste is voor ontvankelijkheid. Tevens betoogt verzoeker dat het Ondersteuningsteam Zorg voor Jeugd, conform de informatie op de website van de VNG, zich niet richt op bemiddeling in gemeentelijke conflicten op het gebied van individuele financieringsvraagstukken en het woonplaatsbeginsel. Na ook een mislukte poging om op bestuurlijk niveau tot een oplossing te komen, hebben beide partijen zich bereid verklaard om de impasse te doorbreken en zich voor advies te wenden tot de geschillencommissie.
4. Per e-mail van 5 november 2019 heeft de Commissie aan verzoeker bericht dat zij aanvullende informatie nodig heeft voor de bepaling van de ontvankelijkheid van het geschil. In dit bericht heeft zij verzoeker de vraag gesteld of er een beschikking ten grondslag ligt aan de financiële compensatie die verzoeker de zorgaanbieder heeft geboden vanwege de ontoereikendheid van de financiering vanuit de Wet langdurige zorg (Wlz). En zo ja, wat de grondslag van deze beschikking is: de Wmo of de Jeugdwet.

5. Per e-mail van 6 november 2019 heeft verzoeker aan de Commissie bericht dat de vraag of er een beschikking ten grondslag ligt aan de aanvullende financiering en wat de grondslag daarvan is, betrekking heeft op de bevoegdheid van de Commissie, en niet op de ontvankelijkheid van het geschil. Dit blijkt uit de 'Procedure adviesaanvraag', punt 2, op de website van de Commissie. Verzoeker stelt dat uit deze procedure eveneens blijkt dat de beschikkingsvraag niet relevant is voor het bepalen van de bevoegdheid van de Commissie. Voldoende is dat het een geschil betreft op grond van de Jeugdwet of de Wmo. Verzoeker heeft de Commissie voorts gewezen op de informatie die reeds verstrekt was in het verzoek tot behandelen van het geschil, namelijk dat verzoeker de zorg heeft ingezet en gefinancierd in het kader van verlengde jeugdhulp, dus op grond van de Jeugdwet.
6. Per e-mail van 7 november 2019 heeft de Commissie verzoeker laten weten dat zij bevoegd is kennis te nemen van het geschil en hierin advies te geven, en verzoeker verzocht om de Commissie binnen een week alle bescheiden te doen toekomen die voor de behandeling van het geschil relevant zijn. In dit bericht heeft de Commissie tevens medegedeeld dat de hoorzitting zal plaatsvinden op 9 december 2019, in het geval dat de Commissie op grond van de ingezonden stukken beoordeelt dat een hoorzitting noodzakelijk is. Per e-mail van dezelfde datum heeft de Commissie ook aan verweerder laten weten dat zij bevoegd is om het geschil in behandeling te nemen, en dat een eventuele hoorzitting zal plaatsvinden op 9 december 2019.
7. Per e-mail van 14 november 2019 heeft de Commissie aan verzoeker laten weten dat voor verzoeker de twee weken termijn geldt, conform het Reglement.
8. Per e-mail van 18 november 2019 heeft verzoeker de bescheiden die voor de behandeling van het geschil noodzakelijk zijn, naar de Commissie gestuurd, met een kopie aan verweerder.
9. Per e-mail 18 november 2019 heeft de Commissie aan verweerder laten weten dat zij twee weken heeft om te reageren op het dossier van verzoeker.
10. Per e-mail van 2 december 2019 heeft verweerder zijn reactie op het dossier van verzoeker naar de Commissie gestuurd.

11. Per e-mail van 3 december 2019 zijn partijen geïnformeerd over exacte tijd en plaats van de zitting, te weten op 9 december 2019 van 14.00 – 15.30 uur in het Springhuys, Springweg 7, 3511 VH Utrecht.
12. Per e-mail van 4 december 2019 zijn partijen geïnformeerd over de samenstelling van de Commissie, bestaande uit mr. K. Hauber als voorzitter, K. Jongmans en drs. P. Wijnen als leden, en A. Potjens als secretaris. Mr. M. Geertsema zal als externe deskundige de zitting bijwonen.
13. Op 9 december 2019 heeft de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Van de zijde van verzoeker waren daarbij aanwezig en . Van de zijde van verweerder waren daarbij aanwezig en .
14. Ter zitting heeft de Commissie aan partijen gevraagd of zij hun opvatting over de juridische status van een beschikking in relatie tot de maatwerkovereenkomst binnen twee weken naar de Commissie willen mailen.
15. Verzoeker heeft bij e-mail van 11 december 2019 en verweerder bij e-mail van 18 december 2019 gereageerd op de ter zitting gestelde vraag.

Het standpunt van verzoeker blijktens het verzoek

16. Het standpunt van verzoeker is, kort samengevat, als volgt.
17. Verzoeker stelt dat verweerder vanaf 20 mei 2019, op grond van de Jeugdwet of de Wmo, financieel verantwoordelijk is voor specialistisch verblijf, behandeling en begeleiding van de cliënt. Deze cliënt is in februari 2019 vanuit de gemeente van verzoeker verwezen naar locatie (de aanbieder) in de gemeente van verweerder. De financiële verantwoordelijkheid duurt volgens verzoeker tot aan het vertrek van de cliënt uit .
18. Verzoeker stelt dat verweerder zijn financiële verantwoordelijkheid op grond van het woonplaatsbeginsel zoals opgenomen in de Jeugdwet, niet neemt.

19. Verder stelt verzoeker dat verweerder voor een periode van ruim een half jaar elke verantwoordelijkheid heeft afgewezen zonder deze afwijzing juridisch te onderbouwen.

Het standpunt van verweerder blijktens het verweer

20. Verweerder voert, kort samengevat, het volgende verweer.

21. Verweerder is van mening dat de zorgvraag van de cliënt, namelijk behandeling en verblijf van jeugdigen met een (licht) verstandelijke beperking (LVG-4), volledig onder de Wlz valt. Dit blijkt ook uit de Wlz-indicatie die vanaf 20 mei 2019 is afgegeven.

22. Verweerder geeft aan dat de aanbieder zich op het standpunt stelt dat het bedrag vanuit de Wlz-indicatie niet toereikend is om de benodigde zorg voor de cliënt te financieren. Verweerder stelt dat hij niet financieel verantwoordelijk is voor deze 'meerkosten' en dat deze onder de Meerzorg-regeling van de Wlz dienen te vallen.

23. Verder is verweerder van mening dat een gemeente niet verplicht is om een maatwerkvoorziening vanuit de Jeugdwet of de Wmo te verstrekken aan een Wlz-gerechtigde. Verweerder vindt dan ook dat hij niet verantwoordelijk is voor de extra kosten vanaf 20 mei 2019 tot aan het vertrek van cliënt bij . Verweerder vindt tenslotte dat verzoeker verantwoordelijk is voor een juiste Wlz-indicatie.

Zakelijke weergave van hetgeen ter zitting door partijen naar voren is gebracht

24. Partijen hebben het volgende aangedragen.

Verzoeker

25. Bij de cliënt is sprake van multi-problematiek, waaraan verscheidene oorzaken ten grondslag liggen. Daardoor kan een vorm van zorg deels op grond van de Jeugdwet en deels op grond van de Wlz geboden worden. Op grond van artikel 1.2, tweede lid, van de Jeugdwet is een

gemeente gehouden voorzieningen te treffen als er verscheidene oorzaken ten grondslag liggen aan de betreffende problematiek. Dit heeft de wetgever opgenomen om te voorkomen dat een jeugdige tussen wal en schip valt.

26. Verzoeker geeft aan dat de psychiatrische klachten van cliënt in de loop van de tijd zijn verergerd. Daarom moest hij verhuizen naar een passende locatie, , gelegen op het grondgebied van de gemeente van verweerder. Dit was vooraf niet te voorzien.
27. Verzoeker betreurt het zeer dat de plaatsing van cliënt in vertraging heeft opgelopen doordat verweerder zijn verantwoordelijkheid op grond van het woonplaatsbeginsel, zoals bedoeld in de Jeugdwet, niet heeft genomen.
28. Verzoeker geeft aan dat op grond van de Jeugdwet een maatwerkcontract is opgesteld. Op basis daarvan wordt gefinancierd. Een maatwerkcontract heeft volgens verzoeker dezelfde rechtspositie als een beschikking.
29. Verzoeker geeft aan dat er nog geen uitspraak is over de Extra zorg (meerzorg) Wlz die verzoeker heeft aangevraagd voor de GGZ-behandeling die nu deels niet wordt vergoed vanuit de LVG-4 indicatie Wlz.
30. Verzoeker verwijt verweerder dat hij geen enkele poging heeft gedaan om mee te denken over de financiering. Verzoeker heeft steeds gepoogd om tot een oplossing te komen voor medefinanciering. Vanuit verweerder was daartoe geen enkele bereidheid.

Verweerder

31. Verweerder erkent dat de communicatie over deze casus slecht is verlopen. Dit kwam door personele wisselingen binnen de ambtelijke organisatie.
32. Verweerder voert aan dat de zorg die cliënt nodig heeft volledig onder de Wlz valt.

33. Al in een vroeg stadium was zeker dat de cliënt ook na zijn 18^e zorg nodig zou hebben. Verzoeker had hierop kunnen anticiperen en eerder een Wlz-aanvraag kunnen (laten) doen.

Na de mondelinge behandeling binnengekomen stukken

34. De Commissie heeft partijen ter zitting verzocht om bovenvermelde vraag te beantwoorden.

35. Per e-mail van 11 december 2019 heeft verzoeker de vraag als volgt beantwoord.

Een beschikking is een bericht vanuit het college richting de cliënt waarin staat dat het college heeft besloten ondersteuning op grond van de Jeugdwet aan hem toe te kennen. Het maatwerkcontract is een overeenkomst tussen het college en de aanbieder over de uitvoering van de ondersteuning en de financiering daarvan.

Op grond van artikel 2.3 van de Jeugdwet is het college, kort gezegd, verplicht tot het treffen van voorzieningen op het gebied van jeugdhulp aan de jeugdige of de ouder, die hulp nodig heeft. In de memorie van toelichting staat omschreven dat dit met zich mee brengt dat hiervoor een beschikking wordt afgegeven, waarmee de rechtsbescherming van de burger wordt gewaarborgd. Tegen deze beschikking staat bezwaar en beroep open. De Jeugdwet spreekt verder niet over (de vorm van) de beschikking en hiervoor zijn de bepalingen uit de Awb van toepassing. De Modelverordening van de VNG geeft echter de mogelijkheid om alleen een beschikking af te geven als de cliënt erom vraagt en/of als dit noodzakelijk is voor het juridische proces. Een beschikking is derhalve geen verplichting en laat het verlenen van zorg door een aanbieder die door de gemeente is gecontracteerd onverlet. Verzoeker heeft in zijn Verordening jeugdhulp 2019 opgenomen dat bij toegang via de huisarts, medisch specialist of jeugdarts het college enkel op verzoek van de jeugdige of zijn wettelijk vertegenwoordiger het verlenen van de voorziening dan wel het afwijzen daarvan vastlegt in een beschikking. Indien de toegang van jeugdhulp via de gemeente gaat, hetgeen in deze casus het geval is daar een wijkcoach betrokken is bij deze zaak, geeft het college wel een beschikking af. In deze casus is er op 29 maart 2019 een beschikking naar de cliënt gegaan, waarin is opgenomen dat hij 7 etmalen per week recht heeft op ondersteuning van .

Voor wat betreft de maatwerkovereenkomst antwoordt verzoeker dat indien het college een vorm van specialistische zorg niet heeft ingekocht, een maatwerkcontract kan worden afgesloten over

het product dat niet is aanbesteed. Dit is een overeenkomst in de zin van artikel 6:213, lid 1, Burgerlijk Wetboek en deze zit al in het dossier.

36. Per e-mail van 11 december 2019 heeft verweerder de vraag als volgt beantwoord.

Wij sluiten ons aan bij de beantwoording van verzoeker wat betreft de juridische status van een beschikking in relatie tot een maatwerkovereenkomst. Verweerder stuurt een beschikking bij maatwerkvoorzieningen (een maatwerkvoorziening is iets anders dan een maatwerkcontract, dat inderdaad met de zorgverlener wordt gesloten). Bij een verwijzing door een medisch specialist, jeugdarts of huisarts sturen wij geen beschikking.

In ons dossier vonden we met betrekking tot dit onderwerp nog een e-mail, die u terug kunt vinden in de bijlage. We zijn nu niet nagegaan of deze in het eerder verzonden dossier van bijgevoegd was, hier zijn we wel vanuit gegaan. Hieruit blijkt onder meer dat de gemeente destijds de beschikking voor verlengde jeugdhulp -na overleg met ons- heeft ingetrokken.

Bevoegdheid van de Commissie

37. In artikel 2 van het Reglement is bepaald dat de Commissie geschillen behandelt tussen partijen op het gebied van de inkoop van zorg, zoals omschreven in de Jeugdwet en in de Wmo, alsmede geschillen die betrekking hebben op het woonplaatsbeginsel, zoals bedoeld in de Jeugdwet. De Commissie doet dit door in een dergelijk geschil een schikking tussen partijen te bevorderen of een bindend advies uit te brengen.

38. Bij het aanhangig maken van dit geschil bij de Commissie is door verzoeker aangevoerd dat verweerder zijn financiële verantwoordelijkheid niet neemt op grond van wettelijke bepalingen rondom woonplaats. Uit het verweerschrift van verweerder en het verhandelde ter zitting blijkt dat het woonplaatsbeginsel thans niet meer in geschil is. Beide partijen zijn het erover eens dat het woonplaatsbeginsel van de Jeugdwet in deze zaak betekent dat verweerder financieel verantwoordelijk is in plaats van verzoeker, aangezien de cliënt thans woonachtig is in de gemeente van verweerder. Wel is tussen partijen verschil van mening of naast de (deels) toegekende Wlz nog sprake is van verlengde jeugdzorg die door verweerder zou moeten worden gedragen. Gelet hierop achten partijen de Commissie bevoegd. De Commissie is, gelet op dit verschil van mening

over wie verantwoordelijk is voor de financiering, ook van oordeel dat zij bevoegd is van dit geschil kennis te nemen.

39. Voorts wensen partijen niet te schikken maar hebben zij de Commissie verzocht advies uit te brengen. De Commissie is hiermee op grond van artikel 2 van het Reglement dan ook bevoegd bindend advies uit te brengen.

Overwegingen van de Commissie

40. In deze zaak gaat het om de wijze van financiering van de zorg die aan de thans 19-jarige cliënt wordt verleend. Cliënt verbleef in februari 2019 als 18-jarige al langere tijd in een residentiële jeugdhulpinstelling in de gemeente van verzoeker. Verzoeker financierde deze jeugdhulp. De instelling achtte het noodzakelijk dat cliënt werd overgeplaatst naar een meer specialistische instelling (de aanbieder), gelegen in de gemeente van verweerder. Verzoeker heeft garant gestaan voor de financiering van deze nieuwe plaatsing aangezien verweerder van mening was dat hij geen bijdrage hoefde te betalen.

41. In juli 2019 krijgen partijen het bericht dat het CIZ per 20 mei 2019 een Wlz-indicatie heeft afgegeven. Het betreft ZZP 4 LVG, Wonen met zeer intensieve behandeling en begeleiding, met het tarief van € 374,- per dag. Gelet op de kosten van de aanbieder van € 719,- per dag resteert een bedrag van € 345,- per dag. Verzoeker betaalt dit bedrag als 'verlengde jeugdzorg' en heeft verweerder tevergeefs verzocht de betaling van dit bedrag over te nemen. Verweerder is van mening dat de zorg volledig onder de Wlz valt en er geen verantwoordelijkheid voor verweerder is om de extra betaling van verzoeker over te nemen. Volgens verweerder is alleen sprake van verlengde jeugdzorg indien het hulp of ondersteuning betreft die niet onder de Wlz geboden kan worden. Bij deze casus is dit niet het geval.

42. Niet meer in geschil is de betaling van de volledige bijdrage van € 719,- per dag gedurende de eerste weken van verblijf. Verzoeker heeft dit bedrag betaald van 27 april tot 20 mei 2019. Het geschil spitst zich thans toe op de resterende betaling vanaf 20 mei 2019, naast de toegekende Wlz-bijdrage is dit, zoals hiervoor vermeld, € 345,- per dag. Over de hoogte van dit bedrag bestaat thans tussen partijen geen verschil van mening meer. Er is nog wel verschil van mening

over wie deze kosten moet betalen. Verzoeker betaalt deze kosten tot op heden als verlengde jeugdzorg en is van mening dat verweerder dit bedrag met terugwerkende kracht tot 20 mei 2019 verschuldigd is als zijnde de gemeente waar cliënt zijn woonplaats heeft. Verweerder is van mening dat hij tot geen enkele bijdrage verplicht is aangezien de kosten volledig onder de Wlz zouden moeten vallen.

43. Ter zitting is door verzoeker aangegeven dat de aanbieder op 23 augustus 2019 Wlz-meerzorg heeft aangevraagd. Het was ter zitting nog niet bekend of op deze aanvraag al een besluit is genomen.

44. De Commissie komt tot de volgende beoordeling.

45. In artikel 1.2, eerste lid, onder a, van de Jeugdwet, voor zover hier van belang, is bepaald dat het college niet gehouden is een voorziening op grond van deze wet te treffen indien er met betrekking tot de problematiek een recht bestaat op zorg als bedoeld bij of krachtens de Wlz.

In artikel 3.1.1, eerste lid, van de Wlz, is – kort samengevat - bepaald dat het verzekerde pakket op grond van de Wlz onder meer de volgende vormen van zorg omvat: verblijf in een instelling, persoonlijke verzorging, begeleiding en verpleging; behandeling en geneeskundige zorg.

46. In artikel 3.2.1, derde lid, onder b, van de Wlz, voor zover hier van belang, is bepaald dat een meerderjarige verzekerde recht op zorg heeft voor zover hij vanwege een combinatie van een licht verstandelijke handicap en gedragsproblemen volgens zijn behandelaar is aangewezen op het afmaken van een onder de Jeugdwet aangevangen behandeling met verblijf.

47. De Centrale Raad van Beroep heeft in meerdere uitspraken, waaronder CRvB 19 december 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:3933, uitgesproken dat 'de wetgever met de Wmo 2015, de Jeugdwet (Jw), de Wlz en de Zorgverzekeringswet (Zvw) heeft beoogd een samenhangend wettelijk kader te creëren waarbinnen zorg geleverd kan worden die gericht is op de wensen, mogelijkheden en behoeften van individuele mensen (Kamerstukken II, 2013/14, 33891, nr. 3, p. 4). De wet-

telijke systemen van deze wetten zijn voorwaardenscheppend voor de doelstelling van de wetgever. De vier zorgdomeinen – Wmo 2015, Jw, Wlz en Zvw – vullen elkaar aan. Elk domein kent zijn eigen sturingsmechanismen, uitvoeringsmethodieken en informatiestromen.

Voor een goed functionerende langdurige zorg is het essentieel dat de verantwoordelijkheden van de betrokken partijen helder zijn en dat partijen elk vanuit hun eigen verantwoordelijkheid nauw samenwerken. Omdat er verschillende wettelijke systemen zijn, blijven er ook schotten tussen wetten en zijn er altijd schaduwgebieden in onder andere het verzekerd pakket. Om ervoor te zorgen dat een cliënt zo min mogelijk last heeft van de schotten tussen de domeinen, is afstemmen en samenwerking tussen de domeinen noodzakelijk. Het leven van mensen is immers niet in stelsels op te knippen. Daarom heeft de wetgever willen bevorderen dat gemeenten, zorgverzekeraars, Wlz-uitvoerders, zorgkantoren en zorgaanbieders intensief samenwerken bij het tot stand brengen van zorg en ondersteuning op maat (Kamerstukken II 2013/14, 33891, nr. 3, p. 67). Samenwerking tussen gemeenten, zorgverzekeraars, Wlz-uitvoerders (waaronder ook de zorgkantoren) en zorgaanbieders is onontbeerlijk voor het tot stand brengen van zorg en ondersteuning op maat (Kamerstukken II 2013/14, 33891, nr. 3, p. 122 en 33841, nr. 3, p. 2)'.

48. In de memorie van toelichting op de Wlz heeft de wetgever nog het volgende toegelicht. 'Om te zorgen dat zoveel mogelijk zorg aan Wlz-cliënten ook daadwerkelijk vanuit de Wlz en niet vanuit de Wmo, de Zvw of de Jeugdwet wordt geleverd, zijn daarnaast in de Wlz, Wmo 2015, de Zvw en de Jeugdwet bepalingen opgenomen. In de volgende paragrafen wordt dat per domein toegelicht.

(...)

6.2 Wlz – Jeugd

Gemeenten zullen met de Jeugdwet integraal verantwoordelijk worden voor de zorg aan kinderen tot 18 jaar. Aanspraken uit de AWBZ zijn ondergebracht in de Jeugdwet, te weten begeleiding, persoonlijke verzorging en kortdurend verblijf voor kinderen tot 18 jaar, behandeling voor (licht) verstandelijk gehandicapten tot 18 jaar en (een deel van) verblijfszorg voor kinderen tot 18 jaar. Indien na de 18e verjaardag een passende voorziening vanuit de andere stelsels, waaronder de Wlz, voorhanden is, neemt die de zorg vanaf dat moment over. Dit geldt bijvoorbeeld voor volwassenen met een licht verstandelijke beperking. Zoals in paragraaf 2.2.1 is toegelicht kunnen zij recht hebben op Wlz-zorg. Indien er geen voorziening op grond van een ander stelsel beschikbaar is, kan een deel van de jeugdhulp, te weten dat deel dat voorheen onder de noemer geïndiceerde

provinciale jeugdzorg viel, tot de leeftijd van 23 jaar onder de Jeugdwet worden voortgezet. Kinderen onder de achttien jaar die dan al een blijvende behoefte hebben aan permanent toezicht en 24 uur zorg in de nabijheid, vallen niet onder de Jeugdwet maar onder de Wlz. Deze kinderen voldoen aan de criteria van de Wlz. Dit geldt bijvoorbeeld voor kinderen met zeer ernstige meervoudige beperkingen waaronder een verstandelijke beperking.

Indien een cliënt recht heeft op zorg vanuit de Wlz, is de Wlz voor deze zorg voorliggend op de Jeugdwet. In de Jeugdwet is daarom een bepaling opgenomen die vergelijkbaar is met de bepaling in de Wmo 2015, die in de vorige paragraaf is toegelicht. De bepaling in de Jeugdwet houdt in dat de gemeente een voorziening kan weigeren indien iemand met betrekking tot de problematiek recht heeft op Wlz-zorg of er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat iemand recht zou kunnen krijgen op Wlz-zorg, maar weigert mee te werken aan het verkrijgen van een indicatiebesluit voor de Wlz. De gemeente is op grond van de Jeugdwet bij Wlz-cliënten alleen verantwoordelijk voor zorg en ondersteuning waaraan de cliënt behoefte heeft, maar die niet behoort tot het verzekerd pakket in de Wlz. Een voorbeeld is de opvoedkundige hulp. Omdat in de Wlz geen recht bestaat op opvoedkundige hulp, ontstaat geen overlap tussen de Jeugdwet en de Wlz.

Ook kan er vergelijkbaar met de Wmo 2015 een gesprek plaatsvinden tussen de cliënt, zijn of haar mantelzorgers, de gemeente, het CIZ en eventueel de verzekeraar indien iemand mogelijk recht zou kunnen hebben op Wlz zorg, maar graag thuis wenst te blijven wonen met ondersteuning door zijn of haar mantelzorgers. In dat gesprek wordt bezien of het nog mogelijk (doelmatig en verantwoord) is om de benodigde zorg vanuit onder andere de Jeugdwet te continueren.’ (Kamerstukken 33 891, nr. 3, p. 68 e.v.)’

49. Zoals de Centrale Raad van Beroep in zijn hierboven aangehaalde uitspraak ook aangeeft, vermeldt de memorie van toelichting van de Wlz voorts over zorg op grond van de Wlz dat het verzekerd pakket van prestaties een integraal pakket is dat de volgende onderdelen kan omvatten: verblijf in een instelling, persoonlijke verzorging, begeleiding en verpleging, behandeling, hulpmiddelen, vervoer voor begeleiding of behandeling en woningaanpassingen voor cliënten tot 18 jaar (Kamerstukken II 2013/14, 33891, nr. 3, p.18). “Begeleiding of dagbesteding in de Wlz omvat recreatieve of sociaal-culturele activiteiten waaraan de mensen in de Wlz een bepaalde mate van structuur overhouden en die bijdragen aan een verhoging van de kwaliteit van leven. Bij deze begeleiding hoort ook een bepaalde mate van toezicht. Dit wijkt af van de begeleiding die wordt geboden door gemeenten in het kader van de Wmo 2015. Deze begeleiding is erop gericht de

zelfredzaamheid van een persoon te handhaven of te bevorderen en verwaarlozing of opname in een instelling te voorkomen.” (Kamerstukken II 2013/14 33891, nr. 3, blz. 21). Bij de formulering van het verzekerd pakket is zoveel mogelijk geprobeerd te voorkomen dat er zorg is die uit meerdere zorgdomeinen kan worden genoten. “Om te zorgen dat zoveel mogelijk zorg aan Wlz-cliënten ook daadwerkelijk vanuit de Wlz en niet vanuit de Wmo, de Zvw of de Jeugdwet wordt geleverd, zijn daarnaast in de Wlz, Wmo 2015, de Zvw en de Jeugdwet bepalingen opgenomen. (...) Indien het CIZ vaststelt dat iemand voldoet aan de toegangscriteria van de Wlz, ontvangt hij voortaan Wlz-zorg. Een terugverwijzing naar de gemeente en verzekeraar is dan niet aan de orde. (...) Het staat gemeenten overigens vrij om Wlz-cliënten toch te ondersteunen. Gemeenten zijn het niet verplicht, maar de Wlz of de Wmo 2015 verbieden het ook niet (Kamerstukken II 2013/14 33891, nr. 3, blz. 68 tot en met 71).”

50. Uit het vorengaande volgt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om een duidelijke scheiding in zorg en verantwoordelijkheid aan te brengen tussen de Wlz en de Jeugdwet. In de Jeugdwet is dit onder meer tot uitdrukking gebracht in artikel 1.2, eerste lid, aanhef en onder a, dat bepaalt dat het college niet gehouden is een voorziening op grond van de Jeugdwet te treffen indien er met betrekking tot de problematiek een recht bestaat op zorg op grond van de Wet langdurige zorg.

51. In artikel 1.2, tweede lid, van de Jeugdwet is voorts bepaald dat indien er meerdere oorzaken ten grondslag liggen aan de betreffende problematiek en daardoor zowel een vorm van zorg, op grond van een recht op zorg als bedoeld bij of krachtens de Wet langdurige zorg of een zorgverzekering als bedoeld in de Zorgverzekeringswet, als een soortgelijke voorziening op grond van deze wet kan worden verkregen, het college is gehouden deze voorziening op grond van deze wet te treffen.

52. In de memorie van toelichting op de Jeugdwet (Kamerstukken 33 684, nr. 3, p. 126-127) is hierover het volgende vermeld:

“Tweede lid: Het kan in bepaalde gevallen voorkomen dat meerdere oorzaken ten grondslag liggen aan bepaalde problematiek zonder dat precies duidelijk is welke oorzaak nu de hoofdoorzaak is. Te denken valt dan bijvoorbeeld aan een jeugdige met een eetstoornis die in het kader van deze stoornis opgenomen moet worden in het ziekenhuis. Onduidelijk is of de grondslag voor dit

verblijf gelegen is in de psychische stoornis of in de somatische aandoening die het gevolg daarvan is. De zorg die nodig is, is in beide gevallen echter hetzelfde. Als de hoofdgrondslag somatisch is, zou de benodigde zorg vallen onder de Zvw. Als de hoofdgrondslag echter psychisch is zou de gemeente verantwoordelijk zijn voor de te treffen voorziening. Om te voorkomen dat de jeugdige in dit geval niet weet waar hij kan aankloppen voor de nodige zorg is bepaald dat in die gevallen de gemeente verantwoordelijk is voor het treffen van de benodigde voorziening.”

53. Zoals hiervoor vermeld, is het de bedoeling van de wetgever geweest om een duidelijke scheiding in zorg en verantwoordelijkheid aan te brengen tussen de Wlz en de Jeugdwet. Dit is in de Jeugdwet neergelegd in artikel 1.2, eerste lid. Verzoeker heeft in het licht van artikel 1.2, tweede lid, van de Jeugdwet de regie genomen bij de plaatsing van de cliënt bij de aanbieder. De Commissie spreekt haar waardering voor de inzet van verzoeker uit. Verzoeker heeft steeds het belang van cliënt vooropgesteld.

54. In artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz, voor zover hier van belang, is bepaald dat een meerderjarige verzekerde recht heeft op zorg voor zover hij vanwege een combinatie van een licht verstandelijke handicap en gedragsproblemen: (...)

b. volgens zijn behandelaar is aangewezen op het afmaken van een onder de Jeugdwet aangevangen behandeling met verblijf.

55. In de hierboven geciteerde memorie van toelichting op de Wlz is vermeld dat indien na de 18e verjaardag een passende voorziening vanuit de andere stelsels, waaronder de Wlz, voorhanden is, die de zorg vanaf dat moment overneemt. Dit geldt bijvoorbeeld voor volwassenen met een licht verstandelijke beperking. Indien er geen voorziening op grond van een ander stelsel beschikbaar is, kan een deel van de jeugdhulp, te weten dat deel dat voorheen onder de noemer geïndiceerde provinciale jeugdzorg viel, tot de leeftijd van 23 jaar onder de Jeugdwet worden voortgezet. Kinderen onder de achttien jaar die dan al een blijvende behoefte hebben aan permanent toezicht en 24 uur zorg in de nabijheid, vallen niet onder de Jeugdwet maar onder de Wlz. Deze kinderen voldoen aan de criteria van de Wlz.

56. Artikel 1.2, tweede lid, van de Jeugdwet houdt naar het oordeel van de Commissie gelet op het bepaalde in artikel 3.2.1, derde lid, van de Wlz niet in dat in deze casus gedeeltelijke Wlz-financiering bij de aanbieder (geheel) moet worden aangevuld vanuit de Jeugdwet.

57. De memorie van toelichting op de Wlz vermeldt in dit verband dat, indien een cliënt recht heeft op zorg vanuit de Wlz, de Wlz voor deze zorg voorliggend is op de Jeugdwet. In de Jeugdwet is daarom een bepaling opgenomen dat de gemeente een voorziening kan weigeren indien iemand met betrekking tot de problematiek recht heeft op Wlz-zorg. De gemeente is op grond van de Jeugdwet bij Wlz-cliënten alleen verantwoordelijk voor zorg en ondersteuning waaraan de cliënt behoefte heeft, maar die niet behoort tot het verzekerd pakket in de Wlz. Een voorbeeld is de opvoedkundige hulp. Omdat in de Wlz geen recht bestaat op opvoedkundige hulp, ontstaat geen overlap tussen de Jeugdwet en de Wlz.

58. Uit de formulering van artikel 1.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Jeugdwet 'Het college is niet gehouden een voorziening op grond van deze wet te treffen - volgt dat het college niettemin wel bevoegd is een voorziening te verstrekken. Verweerder heeft dat miskend. Verzoeker heeft terecht geoordeeld dat er een bevoegdheid was om te betalen op grond van artikel 1.2 van de Jeugdwet maar kan dit niet opleggen aan verweerder. Nu verweerder op grond van het woonplaatsbeginsel van artikel 1.1 van de Jeugdwet in deze casus bevoegd is, mag en dient verweerder te beoordelen of hij financiële verantwoordelijkheid voor de cliënt moet dragen.

59. Voor wat betreft de door verzoeker betaalde kosten die niet op basis van de Wlz-indicatie vergoed worden, heeft verweerder expliciet uitgesproken dat hij deze kosten niet zal overnemen of betaling zal voortzetten. De commissie is evenwel van mening dat in deze casus reeds betaalde kosten door beide partijen dienen te worden gedeeld. De commissie overweegt daartoe dat de verdeling van de gemaakte kosten op basis van 50/50 natuurlijk iets arbitrairs in zich heeft. De commissie is tot deze verdeelsleutel gekomen om de volgende redenen:

1. De redentatie die leidt tot toepassing van de Jeugdwet vindt de commissie gelijkwaardig aan de argumentatie die leidt tot toepassing van de Wlz;
2. In het overlegtraject van dossieroverdracht en verdeling van kosten hebben beide partijen steun laten vallen. Uit het samenstel van toepasselijke wetgeving vloeit voort dat het de bedoeling is dat gemeenten onderling altijd overleg met elkaar plegen ten aanzien van de overdracht van

zorg en de financiering daarvan. Het stelstelmatig niet in overleg treden van verweerder met verzoeker om tot een oplossing te komen is daarmee niet in lijn en dit valt verweerder te verwijten. Verzoeker op zijn beurt mag verweten worden dat hij een maatwerkovereenkomst heeft gesloten met (mogelijk) grote (financiële) gevolgen voor een andere gemeente (verweerder).

60. Verweerder zal gelet op hetgeen onder 58 is overwogen, ook alsnog moeten beoordelen of in dit geval bij de behandeling door de aanbieder een vorm van jeugdzorg kan worden vastgesteld, die niet door de Wlz wordt gedekt, en of daarin door middel van een voorziening op grond van de Jeugdwet kan worden voorzien.

61. Tot slot overweegt de commissie met betrekking tot de ter zitting gestelde vraag het volgende. De beschikking is, zoals verzoeker terecht stelt, niet relevant voor het vaststellen van de ontvankelijkheid. De beschikking is naar het oordeel van de Commissie noodzakelijk voor de rechtmatigheid van betalingen en inzicht in een deel van het proces dat heeft geleid tot het opstellen van een maatwerkovereenkomst met de aanbieder. Zover de Commissie uit het dossier kan opmaken, heeft de behandelaar van de aanbieder geadviseerd over de noodzakelijke behandeling en tevens geconcludeerd dat die veel verder ging dan de door het CIZ geïndiceerde zorg. Hoewel de kosten van een verblijf dag landelijk gezien sterk uiteenlopen en het moeilijk is om dergelijke zorg te benchmarken, is een tarief van €719,- per dag in absolute zin zonder meer hoog. Indien gedurende het proces voorafgaand aan de maatwerkovereenkomst, verzoeker via een afgewogen advies een beschikking tot toekenning aan het college zouden hebben voorgelegd, zou helder geformuleerd dienen te worden welke zorg nodig is en waarom de door het CIZ geïndiceerde zorg ontoereikend was. Daarnaast had er uiteraard een verklaring voor het hoge dagtarief in dienen te staan.

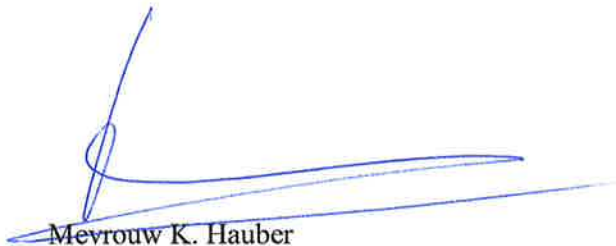
BINDEND ADVIES

- I. De commissie spreekt in deze specifieke kwestie als bindend advies uit dat verweerder aan verzoeker de helft vergoedt van de door verzoeker daadwerkelijk betaalde of nog te betalen bijdragen aan de aanbieder vanaf 20 mei 2019 tot en met 13 januari 2020, of tot de datum waarop Meerzorg vanuit de Wlz is toegekend aan de aanbieder.

II. De commissie adviseert verweerder om met de aanbieder af te stemmen:

1. Welk deel van de zorg onder de Wlz valt en welk deel onder de Jeugdwet.
2. Indien sprake is van aanvullende zorg op grond van de Jeugdwet, niet vallende onder het bereik van de Wlz, welk bedrag verweerder hiervoor dient te vergoeden.

Aldus gegeven op 13 januari 2020 door de Geschillencommissie Sociaal Domein

Mevrouw K. Hauber

Voorzitter

